

Andantino.

Nr. 66a. Den sörjande.

(Vestmanland.)

1. Så ri - der jag mig öf - ver tolf - mi - lan skog, Der fick jag hö - ra kloc - kor - na de rin - ga — Klin - ge - li

mf *p*

klang, och klin - ge - li klang — Der fick jag hö - ra kloc - kor - na de rin - ga.

mf *p*

2.
Så rider jag mig litet längre fram,
Me'n andra så söteligen sofvo,
Klingeli klang, klingeli klang,
Me'n andra så söteligen sofvo.

3.
„God dag, god dag, mina ringaremän!
För hvem ringen I denna ringning!“

4.
„Vi ringa alltför en ungersvens mö,
Som skall uti jorden att sofva.“

5.
Så rider jag mig litet längre fram;
Der stodo de gräfvare och grofvo.

6.
„God dag, god dag, mina gräfvaremän!
För hvem gräfven I denne grafven?
Klingeli klang, klingeli klang,
För hvem gräfven I denne grafven?“

7.
„Vi gräfva den för en ungersvens mö,
Som skall uti jorden att hvilva.“

8.
Så rider jag mig till min svärfaders gård,
Och frågar efter svärfar och svärmor.

9.
Se'n frågar jag efter kärestan min,
Som förr har varit rosende röder.

10.
Så kommer jag mig litet längre in;
Der stodo två och henne svepte.
Klingeli klang, klingeli klang,
Der stodo två och henne svepte.

11.
Jag krusar och kammar mitt fagergula hår,
Och ville följa henne till grafven.

12.
Och fröknar och jungfrur de togo i en ring,
De sad', jag skull' få välja ut en annan.

13.
Men sådan en flicka, såsom hon var,
Fins ej i sju konungariken.